

TURKISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TURC A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TURCO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)
Lundi 19 mai 2003 (matin)
Lunes 19 de mayo de 2003 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d’y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Aşağıdaki iki parçadan **bir** tanesini seçerek, seçtiğiniz parça hakkında bir eleştiri yazınız.

1. (a)

AVARA

- anımsıyor musun?
bir çetemiz vardı: Vahşi Siyah Atlar
ısmarlama serserilikler yaşırdık
kimseden bir şey demeden kaçıp gitmeler gibi
5 sokaklarda sabahlamak, parklarda yatmak
yabancıları mahalleye sokmamak gibi
Ve bir gün gideceğimiz bir Amerika vardı
herkesin bir Amerika'sı vardı o zamanlar
herkes gece istasyonlarında
10 kendi Amerika'sını aradı
- kısık ışıklı arkadaş odaları
plağın bir yüzünü kaplayan uzun parçalar eşliğinde
kendi rüyalarımıza dalar, dağılırdık
okyanuslar, gemi yolculukları, kanayan ısıklar
15 ve dünyanın bütün limanları
önümüzdeki sessizce uzardı
- BİTERDİ PLAK, DİSK BOŞA DÖNERDİ.
DÜŞLERİMİZ ÇARPIP GERİ DÖNEN SULARDI ŞİMDİ
BÖYLE ZAMANLARDA İLK SÖZÜ SÖYLEMEKTEN
20 KAÇINIRDI HERKES
SONRA BİRİ USULCA KALKAR, HERKESE ÇAY KOYARDI
ANIMSIYOR MUSUN?
- vahşi siyah atlardık
kent'in ışıklı çöllerinde kendi izini arayan
25 deri ceketlerimize sığdıramadığımız düşlerimiz kadar
asık ve düşmandık
dünya acıtır, her şey kanatır, her şey yaralardı
sevişmek çekip çıkarmazdı bizi derinliğimizden
öfkemizi dindirmezdi hiçbir şey
30 geceleri uyuyamayan çocuklardık,
otobüs garlarında uzun maceralara umar
apansız yolculuklara çıkardık

uykulu kentlere girerdik gece yarıları
ıssız ağaçlar olurdu yol kenarlarında
35 gökyüzünde parlak yıldızlar, her yere aynı uzaklıkta
sarhoş bindiğimiz otobüsün penceresinden
sanki bambaşka bir dünyaya bakardık
sonra saklayarak yüzümüzü birbirimizden
yumruklarımızı sıkar sessizce ağlardık
40 ışığı açık kalmış pencerelere, kepenği örtülü dükkanlara,
yaz bahçelerinden taşan çiçeklere,
adını bile bilmediğimiz bu kente
neye olduğunu bile bilmediğimiz bir hasretle
uzun uzun bakardık
45 anımsıyor musun?

ahh o gece yolculukları
bir başka kentte, bir başka insan olmanın umutları
kaç yol arkadaşı kaldı şimdi geriye
gençliğin ilk acılarını birlikte keşfettiğimiz
50 kaç yol arkadaşı?
sürüyerek götürdüğümüz dargın beraberlikleri saymazsak
ne kalıyor elimizde?
ölenler,
terk edenler,
55 bir de telefonları, adresleri, kendileri değişenler

vahşi, siyah atlardık; yıldıya bırakıldık
içimizden kimse gidemedi Amerika'ya
kendi Amerika'sı da olmadı hiçbirimizin
yağmur aldı
60 rüzgar aldı
zaman aldı
vahşi siyah atları
herşey o eski rüyada kaldı

çarpıp geri dönen düşlerimizin üstünde
65 çürümüş cesetleri yüzüyor şimdi vahşi siyah atların
öldükleri sahilleri kendileri de bilmiyorlar
peki sen anımsıyor musun?

Murathan Mungan (Mırıldandıklarım)

1. (b)

AZGELİŞMİŞLİK ECZANESİ

Oturduğum mahallede pek çok eczane var. Her sabah yürüdüğüm yolun üstünde, sağda ve solda yeni yeni eczaneler açılıyor. Sürekli uğradığım bir iki eczane vardı, gerektikçe reçeteleri onlarda yaptırırım, tuvalet malzemesi, şampuan, pamuk, diş macunu, tampon, ter ilacı gibi gereçleri oralardan alırım. İsimleri hep birbirine benzer. Pamuk

5 Eczanesi, Park Eczanesi, Kuğulu Eczanesi gibi...

Bu sabah jimnastik salonundaki randevuma yetişmek için, hızlı hızlı yürürken, yolun alt yanında yeni bir eczane açılmış olduğunu gördüm.

Beyaz giysili, kalfa olduğunu anladığım bir genç vitrini düzenliyordu. Ustalar eczanenin dış yüzüne merdiven dayamışlar, ışıklı birtakım harfleri yerine yerleştiriyorlardı.

10 Jimnastik salonundan çıktığımda o yana bir göz attım; yazılar henüz yerlerine dizilmemiş, eczane açılmamıştı.

Geceye doğru, yazı masamın üstüne koymak için, bir demet sümbül almaya yeniden dışarıya çıktığımda, yolun altındaki eczanenin ışıklarının yandığını gördüm. Vitrin açılmıştı. Yeşil neon ışıkları ile yazılmış eczane adı, pırıl pırıl parlıyordu.

15 Gözlerimi kısıp okudum: "Azgelişmişlik Eczanesi". Alacağım bir demet sümbülü çoktan unutmuştum. Adımlarımı hızlandırıp eczaneden içeriye girdim.

Beyaz giysili, aydınlık yüzlü alfa kasanın başındaydı. Tezgahın ardında duran ince bıyıklı, şık giysili, zayıf, orta yaşlı bayan eczane sahibi olduğu anlaşılıyordu. Çevrede açılış nedeni ile gelmiş bir iki sepet çiçek gözüme ilişti. Eczane sahibi bay da, sepetlerden birinden bir

20 beyaz karanfil almış, yakasına iliştiymişti. Beni güler yüzle karşıladılar. Bir arzum olup olmadığını sordular. Hafifçe öksürüp sesimi temizledim. "Bir B vitamini türevi rica edecektim.." dedim. Kalfa nazik bir sesle:

25 "Efendim, biz biraz değişik bir hizmet sunuyoruz müşterilerimize... Ne yazık ki piyasa ilaçlarını ve vitaminleri getirtmedik... Çünkü bildiğiniz gibi çevrede bunları satan eczane çok... Bizim sunduğumuz hizmet başka..." dedi.

Şaşırmıştım. "Nasıl yani, ne gibi bir hizmet sunuyorsunuz? Pek anlayamadım.." diye sordum. Eczane sahibi lafa girdi: "Anlayamamakta çok haklısınız efendim. Bir yerde, sınırlı bir kitleye sunduğumuz için hizmeti, gazeteye ayrıntılı ilan vermek gereğini duymadık. Sunduğumuz hizmet kısaca şöyle özetlenebilir: Bildiğiniz gibi henüz az

30 gelişmiş bir ülkede yaşıyoruz. Hepimiz... Biz, siz, sokaktaki adam... öyle değil mi, efendim?"

Eczane sahibi dikkatle yüzüme bakıyordu. "Evet, öyle ..." dedim. O devam etti: "Az gelişmiş bir ülkenin insanlarıyız. Bu dünyada halimizden memnunuz. Belki başka bir şey aramıyoruz, günlük mücadele, yaşam kavgası derken yaşayıp gidiyoruz. Mutlu oluyoruz

35 yerine göre... Kimi zaman kızıyoruz. Umutsuzluğa düştüğümüz oluyor ama sonunda her bir şeyi bu bildiğimiz dünyamızda hallediyoruz... ama düşünün efendim, aramızdan bazı kişiler bir gün gelişmiş bir ülkeye gidiyorlar...Örneğin Amerika'ya...Orada tüm olay değişik, sistem değişik... Kişiye sunulan olanak çok, hak çok, dünya yüz yıl ileride gibi... Efendim, bu insan geriye dönerse, ömrünün sonuna değin mutsuz olmakla karşı karşıya...

40 Ya sistemi tümü ile reddedecek, ya gördüklerini, yaşadıklarını hiçbir zaman unutamayacak, sürekli bu iki ayrı dünya arasında kıyaslama yapacak..."

Duyduklarım hayretler içinde bırakmıştı beni.....

“Bütün bunlar bildiğimiz şeyler, öyle değil mi efendim?” diye sordu bana. “Evet, öyle. Gerçekler bunlar ... Bildiğimiz ve yaşadığımız şeyler..” dedim. ....

.....

45 “İşte sunduğumuz hizmet burada başlıyor” dedi eczane sahibi. “Yani?” dedim şaşkınlıkla. “Yani” dedi eczane sahibi .. “Uygarlığı, gelişmişliği tanımış ve unutamayan ülke insanına farmakolojik etkenlerle bu dünyaları tümü ile unutturabiliyoruz!”.

Sözünü bitirmiş, camakanların önündeki yerine dönmüştü. Heyecanlanmışım. “Yanlış anlamadıysam eğer, dış dünyayı, ileri uygarlıkları tanımış, az gelişmiş ülke insanına gördüklerini unutturacak ilaç satıyorsunuz” dedim. “Evet efendim! Tüm olay işte bu!” dedi eczane sahibi.”.....

.....

“...Almanya olayını yaşayan işçilerimiz için bir aşı geliştirmeyi başardık. Amerika’da okuyup yurda dönmek zorunda kalan öğrenciler için bir iğnemiz var... Ama iğneye gerek kalmaması için, hapları düzenli almak yeter.”

.....

55 Düşünüyordum. “Örneğin Amerika’yı unutmak için hangisini öneriyorsunuz? “diye sordum. Eczane sahibi: “Amerika için ayrı bir tertip var ... New York için otuz bir günlük bambaşka bir kür uyguluyoruz .. Tahmin buyurursunuz ki, New York bambaşka bir olay” dedi. “Evet, biliyorum” diye mırıldandım. O devam ediyordu:

60 “Elimizde Japonya, Filipinler, Hawaii, Hong Kong için geliştirilmiş kapsüller var. Ama ne tuhaftır ki, kimse onları kullanmak istemedi. Oralari bir kez gören, geri dönünce tedirgin olmuyor. Ama Amerika filan başka olay...” dedi.

Nazlı Eray (Eski Gece Parçaları)